
Den jako stvořený pro vyjížďku

„Propnout paty, ty tam na Korzárovi! Jak to sedíš? Narovnat záda, ramena dozadu! Kolikrát ti to mám říkat?!“ rozlehl se jízdárnou hlas instruktora.

Polekaná Julie se napřímila v sedle a znovu podnikla marný pokus mít současně vzpřímená záda, sedět uvolněně a dávat koni správné pobídky. Školní kůň Korzár, mohutný hnědák, jí to nijak neusnadňoval. Bez zájmu se ploužil po jízdárně a jezdkyni na svém hřbetě vzal na vědomí, jen když, všem pokynům navzdory, nadzvedla paty a vši silou mu je zaryla do boků.

Přísně vzato nemohla Korzárovi jeho lenost zazlívát. Celé hodiny klusat kolem dokolečka v kryté hale, zatímco venku svítilo sluníčko, to bylo víc než nudné. Za deště se dala hodina drezurního ježdění ještě snést, ale když dneska Julie sedla na kolo a rozjela se na jízdárnu, opřelo se jí do zad první jarní sluníčko. Svěží větřík rozfoukal dešťové mraky, které pokrývaly oblohu v posledních dnech, a tráva se rázem zaze-lenala a první sněženky a barevné krokusy rozzářily svými svěžími barvami dosud spící předzahrádky. Byl den jako stvořený pro vyjížďku.

Pan Holthoff, Juliin trenér, to bohužel viděl úplně jinak. Trénink se za každého počasí a v každou roční dobu konal v kryté hale. Jen ti nejpokročilejší žáci směli na vrcholku léta občas trénovat venku. Ale k těm dvanáctiletá Julie se svými třiceti hodinami v koňském sedle zdaleka nepatřila...

„Změnit směr!“ Korzár, který se ploužil za ostatními koňmi, si vychytrale zkrátil dráhu. Julie si toho ani nevšimla. V myšlenkách ho právě pobídla ke klusu a vyrazila z haly na rovnou, neudusanou lesní cestu. Slunce probleskovalo

korunami stromů a kreslilo na cestu zlaté obrazce... nad potokem se klenul oblouk můstku... Korzár klusal podél polí a luk a nemohl se dočkat, až mu Julie dá pobídku ke cvalu...

Vtom se ozvalo hlasité zaskřípění, které Julii nemilosrdně vytrhlo z jejích snů. Kdosi pootevřel dveře haly a na zem přímo pod Korzárova kopyta dopadl paprsek slunce. Statný hnědák na vteřinku ztuhl, polekaně si odfrkl a pak se vzepl na zadní. S Julií tu hodilo dopředu. Instinktivně se chytila hřívy. Jen nespadnout! Přestala Korzára ovládat. Jindy tak flegmatický kůň vyrazil mocnými skoky, aby se zachránil před domnělým nebezpečím. Koně za ním ho napodobili. Klisna Skarlett se prohnala kolem Korzára a poník Bobby pro zpestření ještě párkrát vyhodil.

„Nepadat dopředu! Hluboký sed! A nepouštět otěže! Himlhergotsakra, to vám to musím věčně opakovat?!“ řval pan Holthoff na své žačky, ale bylo to marné. Bobby, kterému se mezitím podařilo zbavit jezdkyň, potěšeně tančil po jízdárně. Skarlett vyrazila za ním. Karin na jejím hřbetě začala hystericky ječet a Korzár, uši zvědavě vzpřímené, nevidaně křepce klusal dokolečka. Julie už se stačila vzpamatovat z prvního šoku a pokoušela se znovu získat jakous takous jistotu v sedle. Vlastně se vůbec nezlobila, že do jejího koně konečně vjel temperament. Když se jí podařilo vsunout nohy zpátky do třmenů, pevně uchopila otěže a dala Korzárovi rozhodnou pobídku k zastavení. Kůň si naposledy odfrkl a zůstal stát. Také Skarlett se slitovala nad svou jezdkyňí a přešla do kroku. Bobby se nechal chytit od pana Holthoffa.

„Já chci dolů!“ bědovala Karin, ale trenér jí nevěnoval pozornost a spustil kázání. Mladé jezdkyňe zaplavil vodopád slov jako „pozornost, nevypočitatelný, stisknout kolena, přitáhnout otěže“. Julie provinile přikyvovala. Byla si vědoma toho, že když sedí na koni, nemůže se oddávat snění. Korzár by se zaručeně nesplašil, kdyby...

...kdyby někdo tak nečekaně neotevřel vrata! Julie zašilhala ke vchodu a uviděla svou spolužačku Petru. Vysoká plavovlasá dívka stála u hrazení a s úsměvem ve tváři sledovala rozruch, který způsobila svým příchodem. Nebylo jí však dopřáno vychutnávat si škodolibou radost moc dlouho, protože pan Holthoff na ni vzápětí ulpěl přísným pohledem.

„Chtěla jsem se jen podívat, jestli je volná jízdárna,“ pokusila se Petra ospravedlnit, ale nebylo jí to nic platné.

„Jestli je volná jízdárna?“ zahřimal trenér. „Mezi třetí a čtvrtou? A kde by podle tebe měl probíhat trénink, v klubovně? Koukej zmizet, než se přestanu ovládat!“ S panem Holthoffem dneska nebyly žerty, a tak Petra rychle otevřela vrata a vyklouzla ven. Korzár vzal zaskřípění dveří jako povel, aby znovu uskočil do strany, ale Julie na to tentokrát byla připravená a rychle ho přiměla k poslušnosti. Také Bobbyho jezdce se bez potíží znovu vyhoupla do sedla a i Karin se už uklidnila. Zbytek hodiny proběhl jako obyčejně.

„V tomhle počasí je to v hale pěkná otrava. Chtělo by to vyrazit na vyjížděku,“ pronesla Julie ke Karin, když vedly koně do boxů.

„Na vyjížděku?“ vmísila se do hovoru Petra. „To by to dopadlo! Vždyť Korzára nezvládneš ani na jízdárně!“

Petra stála v uličce mezi boxy a čistila svého koně. V prostředí jízdárny měla ve zvyku mluvit s Julií spatra, protože její spolužačka se musela spokojit se školním koněm, zatímco ona sama jezdila na soukromém koni. Elegantní ryzka Finesa přitom nepatřila jí, ale její tetě a Petra si ji směla osedlat jen jednou nebo dvakrát za týden.

Julie dělala, že neslyší, ale uvnitř v ní všechno vřelo. Proč musela Korzára přepadnout chuť si zadivočit, zrovna když u toho byla Petra?

„Kdybys nelezla do haly během tréninku, tak by se nespla-

šil!“ zastala se Julie její kamarádka z jízdárny Karin. „Nemáš tam touhle dobou co pohledávat!“

„No to je skvělé, takže za to nakonec můžu já! Dobrý jezdec musí svého koně zvládnout, ať se děje co se děje. Koukejte si to zapsat za uši!“ poučila je Petra a zmizela v sedlovně.

„Jistě, matinko!“ zachichotaly se dívky.

„Dělá, jako kdyby rajtování byl její vynález,“ řekla Karin.

„Měla bys ji vidět ve škole. Kdykoliv přijde řeč na koně, nafoukne se jako balon. A přitom nejedí kdovíjak. Kdyby neměla Finesu, nevypadala by v sedle o nic líp než my!“ Když šlo o Petru, Julie si s chutí přisadila.

„Jdeš se mnou na kolu?“ zeptala se Karin, když odsedlaly koně a daly jim napít.

„Ne, dík. Všichni soukromí koně jsou venku na place. Budu se ještě chvíli dívat.“ Julii se nechtělo do klubovny. Sluňáček pořád ještě hřálo a venkovní jízdárna s bíle natřenou ohradou a pestrobarevnými překážkami ji neodolatelně přitahovala. Kdyby tak měla vlastního koně...

Julie se viděla, jak cválá na nádherném bílém poníkovi po parkúru a lehkým krokem se blíží k oxeru. Povoluje koni otěže a staví se do třmenů... lehké mlasknutí a už letí přes překážku... pony...

„Nemůžeš dávat pozor? Málem jsi vrazila do Finesy!“

To nebyla tak docela pravda. Ve skutečnosti to byla spíš Finesa, kdo vstoupil Julii do cesty. Petra se pokoušela vyšvihnout do sedla, ale Finese už to bylo dlouhé. Ukročila stranou a párkrát si odfrkla. Petra netrpělivě zatahala za otěže a kobyłka se začala stavět na zadní.

„Mám ti ji podržet?“ nabídla se Julie.

„Není třeba!“ Petra se z posledních sil odrazila a vyhoupla se na hřbet koně. Finesa poskočila, ale Petra už byla pevně usazená v sedle. Otočila kobyłku směrem k jízdárně a počkala, až jí Julie přidrží vrátka. Jelikož jezdila soukromého

koně, přijímala podobné drobné úsluhy dívek, které se muse-ly spokojit se školními koni, s naprostou samozřejmostí.

Ve venkovní jízdárně trénovali ještě další dva jezdcí: mladá žena na bělouši a muž na velice nervózním hnědákoví přivykali své koně na pobídky otěžemi, ale zvířata to nebavilo. První jarní sluníčko jako by v nich probudilo každyčkový sval, každyčkový nerv. Určitě by se raději volně proháněli po louce, místo aby se podřizovali jezdcům. Finesa nebyla výjimkou. Zcela nepředpisově švihala ocasem a všechno jí dokázalo vyvést z míry. Překážka, strom, koště opřené o ohradu, dokonce i pohled na přihlížející Julii jí byly dostatečným popudem, aby uskočila.

„Finesu to znervóžňuje, když tu takhle postáváš!“ vylila si Petra na Julii zlost, kterou v ní vzbudilo chování její klisny.

„Dobrý jezdec přece musí svého koně zvládnout, ať se děje co se děje,“ vrátila jí Julie s pousmáním její radu.

Petra si odpustila odpověď.

„To dělá to jaro,“ zasmála se žena na bělouši. „Koníčci si potřebují vyhnat zimu z těla!“

Té se to mluvilo! Její kůň byl mnohem mírnější než Finesa a hnědák.

„Bylo by lepší nechat je na pastvině, než jdou pod sedlo. Aspoň by se vylítali, než si na ně člověk sedne!“

Petra mezitím pobídla Finesu ke klusu, ale ani to klisnu neupokojilo. Dokonce i nezkušená Julie pochopila, že její spolužačka sedí na sudu prachu. Ale Petra prozatím všechno to uskakování a vyhazování bravurně zvládala. To se o muži na hnědáku říct nedalo. Pokaždé když jeho kůň udělal nějaký nečekaný pohyb, měl co dělat, aby nespádl. Přesto se chystal zkusit to na překážkách.

„Pojď sem, ty čiperko, a zvyš mi překážku!“ zavolal na Julii, která ochotně uposlechla. Ráda pomáhala při stavbě překážek, ale dneska jí dalo pěknou práci vysunout zrezivělou úchytku na stojanu. Zpočátku to vypadalo, že s ní ani nepo-

hne, ale pak se kovový úchyt naráz uvolnil. Stojan se zakymácel a Julie přes něj málem přepadla.

Naneštěstí kolem právě klusala Finesa. Až do této chvíle dokázala Petra nervózní klisnu ovládat, ale pohled na kácející se překážku zvíře vyvedl z míry. Kobyłka zvedla hlavu, vytrhla jezdce z rukou a cválala pryč. Sotva udělala dva skoky, vynořila se před ní překážka. Další důvod k panice! Finesa se vzepjala na zadní a vyhodila Petru ze sedla. A pak si začala vyhánět zimu z těla, až drny odletovaly. Zatímco se Petra sbírala ze země, Julie s úžasem sledovala skoky jindy tak ukázněné kobyłky.

Konečně Finesa se spokojeným odfrkováním zastavila v rohu jízdárny a sklonila hlavu, aby si uškubla první stébla trávy.

„Kobyłka pitomá!“ nadávala Petra a belhala se za Finesou, aby ji chytila. Ale Julie byla rychlejší. Zatímco na klisnu vlídně promlouvala, pomalu se k ní přibližovala, a jakmile byla těsně u ní, opatrně uchopila otěže.

„Já aspoň nespadá!“ poznamenala s úšklebkem, když kobyłku předávala Petře.